

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3083/2024
05.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, др Илије Зиндовића, Зорана Хаџића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Иван Татић, адвокат из ..., против тужене Општа болница Сремска Митровица, чији је пуномоћник Биљана Коцан, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1236/24 од 15.08.2024. године, у седници одржаној 05.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1236/24 од 15.08.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1236/24 од 15.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици П1 140/22 од 18.01.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужилци плати 17.680,00 динара на име накнаде штете са законском затезном каматом од 28.01.2022. године до дана исплате и трошкове од 85.857,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1236/24 од 15.08.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. ЗПП.

Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужилци исплати материјалну штету због неправилног рада обрачунске службе тужене. Врховни

суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, јер образложења одлука нижестепених судова о основаности тужбеног захтева, не одступају од постојеће судске праксе и владајућих правних схватања у тумачењу и примени материјалног права - члана 154., 170. став 1. 172., 185 и 189. Закона о облигационим односима као релевантног за пресуђење ове правне ствари. Тужена у ревизији не указује, нити доставља одлуке другостепених судова или Врховног суда из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари и постојању потребе за уједначавањем судске праксе, док утврђено чињенично стање, које се наводима ревизије оспорава, није законом прописан разлог за изјављивање посебне ревизије.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и оценио да ревизија није дозвољена.

Чланом 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима, дозвољеност ревизије цени се у смислу члана 403. став 3. истог закона, којим је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 15.04.2022. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 17.680,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**